

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

Ławnik SN Radosław Jeż

Protokolant starszy inspektor sądowy Marta Brzezińska

z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w R. S. O.

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2025 r.

sprawy sędziego Sądu Rejonowego w K. X. Y.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334 i 1907)

z powodu odwołania wniesionego przez obwinionego

od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w L. z dnia 8 marca 2024 r. sygn. akt [...]

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. C. kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów za obronę z urzędu wykonaną przed Sądem Najwyższym;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Rejonowego w K. X. Y. został obwiniony o to, że dopuścił się:

1. przewinienia służbowego polegającego na oczywistej i rażącej obrazie prawa tj. art. 82 § 1 u.s.p. oraz uchybienia godności urzędu przez to, że wbrew treści ślubowania sędziowskiego sumiennego wypełniania obowiązków sędziego i obowiązku podejmowania czynności w przydzielonych sprawach bez zwłoki oraz bez narażania stron i Skarbu Państwa na niepotrzebne koszty – wynikającego z § 8 uchwały nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych, będąc przewodniczącym składu orzekającego w sprawie [...] Sądu Rejonowego w K. sporządził pisemne uzasadnienie postanowienia z dnia 18 listopada 2021 r. pozostające w swej treści, w oczywistej i rażącej sprzeczności z treścią wydanego orzeczenia, przy czym uzasadnienie to sporządził z uchybieniem terminowi do jego sporządzenia wynoszącym 123 dni, a następnie będąc przewodniczącym składu orzekającego w sprawie [...] Sądu Rejonowego w K. toczącej się w przedmiocie rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykonania orzeczenia wydanego w dniu 18 listopada 2021 roku w sprawie [...], w dniu 25 sierpnia 2022 r. zarządził przerwę w posiedzeniu bez uzasadnionej ku temu przyczyny, w dniu 31 sierpnia 2022 r. zarządził przerwę w posiedzeniu bez uzasadnionej ku temu przyczyny, w dniu 2 września 2022 r. zakończył posiedzenie po trzech minutach jego trwania bez uzasadnionej ku temu przyczyny i mimo tego, że nie zapadło na nim żadne orzeczenie, zaś kolejne posiedzenie w tej sprawie wyznaczył dopiero w dniu 14 października 2022 r. określając jego termin na dzień 9 listopada 2022 r., a ponadto w okresie od 2 września 2022 r. do 14 października 2022 r. wbrew obowiązkowi wynikającemu z treści § 84 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych nie zwrócił do sekretariatu wydziału bezpośrednio po posiedzeniu w dniu 2 września 2022 r. ani w ciągu kolejnych trzech dni roboczych akt sprawy [...] i nie przedstawił ich Prezesowi

Sądu mimo ich zażądania, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 1 i 5 u.s.p.;

2. uchybienia godności urzędu poprzez niepodejmowanie czynności w przydzielonych mu sprawach bez zwłoki – wbrew obowiązкови wynikającemu z § 8 uchwały nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych tj. w sprawach:
 1. [...], przydzielonej mu do referatu w dniu 17 listopada 2020 r., w której nie podjął żadnych czynności procesowych, co skutkowało przedawnieniem karalności objętych nią wykroczeń;
 2. [...], przydzielonej mu do referatu w dniu 6 listopada 2020 r.; w której nie podjął żadnych czynności procesowych, co skutkowało przedawnieniem karalności objętych nią wykroczeń;
 3. [...], przydzielonej mu do referatu w dniu 24 lipca 2020 r., w której nie podjął żadnych czynności procesowych, co skutkowało przedawnieniem karalności objętego nią wykroczenia;
 4. [...], w której od dnia 3 stycznia 2022 r. do dnia 1 grudnia 2022 r. nie podjął żadnych czynności procesowych zmierzających do rozpoznania zażalenia skazanego na postanowienie referendarza sądowego z dnia 17 grudnia 2021 r. o odmowie zawieszenia postępowania wykonawczego;
 5. [...], przydzielonej mu do referatu w dniu 3 listopada 2021 r., w której do dnia 2 lutego 2023 r. nie podjął żadnych czynności procesowych zmierzających do wydania merytorycznego orzeczenia;
tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p.;
6. uchybienia godności urzędu poprzez niepodejmowanie czynności w przydzielonych mu sprawach bez zwłoki – wbrew obowiązкови wynikającemu z § 8 uchwały nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych i jednocześnie oczywistej i rażącej obrazie przepisów kodeksu postępowania karnego, tj. art. 98 § 2 k.p.k. i art 423 § 1 k.p.k. poprzez niesporządzenie oraz

sporządzanie pisemnych uzasadnień do wydanych wyroków i postanowień z przekroczeniem ustawowego terminu, bez usprawiedliwienia tych naruszeń, w okresie od dnia 5 września 2022 r. do dnia 5 kwietnia 2023 r., w następujących sprawach:

1. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 82 dni, liczonym od przedłużonego już przez prezesa sądu terminu do sporządzenia uzasadnienia (wpływ wniosku: 5 września 2022 r., przedłużono do 12 października 2022 r., zwrot uzasadnienia: 2 stycznia 2023 r.),
2. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 14 dni (wpływ wniosku: 13 września 2022 r., zwrot uzasadnienia: 11 października 2022 r.),
3. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 362 dni (wpływ wniosku: 14 września 2022 r.),
4. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 360 dni (wpływ wniosku: 16 września 2022 r.),
5. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 357 dni (wpływ wniosku: 19 września 2022 r.),
6. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 59 dni (wpływ wniosku: 20 września 2022 r., zwrot uzasadnienia: 2 grudnia 2022 r.),
7. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 356 dni (wpływ wniosku: 20 września 2022 r.),
8. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 318 dni (wpływ wniosku: 28 października 2022 r.),
9. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 16 dni (wpływ wniosku: 2 listopada 2022 r., zwrot uzasadnienia: 2 grudnia 2022 r.),
10. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 313 dni (wpływ wniosku: 2 listopada 2022 r.),
11. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 277 dni, liczonej od przedłużonego już przez

- prezesa sądu terminu do sporządzenia uzasadnienia (wpływ wniosku: 17 listopada 2022 r., przedłużono do 22 grudnia 2022 r.),
12. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 277 dni, liczonej od przedłużonego już przez prezesa sądu terminu do sporządzenia uzasadnienia (wpływ wniosku: 22 listopada 2022 r., przedłużono do 22 grudnia 2022 r.),
 13. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 252 dni, liczonym od przedłużonego już przez prezesa sądu terminu do sporządzenia uzasadnienia (wpływ wniosku: 28 listopada 2022 r., przedłużono do 22 grudnia 2022 r., zwrot uzasadnienia: 31 sierpnia 2023 r.),
 14. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 11 dni, liczonym od przedłużonego już przez prezesa sądu terminu do sporządzenia uzasadnienia (wpływ wniosku: 28 listopada 2022 r., przedłużono do 22 grudnia 2022 r., zwrot uzasadnienia: 2 stycznia 2023 r.),
 15. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 286 dni (wpływ wniosku: 29 listopada 2022 r.),
 16. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 286 dni (wpływ wniosku: 29 listopada 2022 r.),
 17. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 285 dni (wpływ wniosku: 1 grudnia 2022 r.),
 18. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 13 dni (wpływ wniosku: 6 grudnia 2022 r., zwrot uzasadnienia: 2 stycznia 2023 r.),
 19. [...], gdzie sporządził uzasadnienie postanowienia z uchybieniem terminu wynoszącym 268 dni (termin sporządzenia uzasadnienia: 3 sierpnia 2022 r., zwrot uzasadnienia: 28.04.2023 r.),
 20. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 229 dni (wpływ wniosku: 25 stycznia 2023 r.),
 21. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 14 dni (wpływ wniosku: 31 stycznia 2023 r., zwrot uzasadnienia: 28 lutego 2023 r.),

22. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 223 dni (wpływ wniosku: 31 stycznia 2023 r.),
23. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 217 dni (wpływ wniosku: 6 lutego 2023 r.),
24. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 213 dni (wpływ wniosku: 10 lutego 2023 r.),
25. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 210 dni (wpływ wniosku: 13 lutego 2023 r.),
26. [...], gdzie sporządził uzasadnienie z uchybieniem terminu wynoszącym 184 dni (wpływ wniosku: 8 marca 2023 r., zwrot uzasadnienia: 22 września 2023 r.),
27. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 173 dni (wpływ wniosku: 22 marca 2023 r.),
28. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 166 dni (wpływ wniosku: 29 marca 2023 r.),
29. [...], gdzie pozostawał na dzień 25 września 2023 r. w zwłoce w sporządzeniu uzasadnienia wynoszącej 166 dni (wpływ wniosku: 29 marca 2023 r.),
tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 1 i 5 u.s.p.

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w L. wyrokiem z dnia 8 marca 2024 r., sygn. akt [...]:

1. uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt I., określonego w art. 107 § 1 pkt 1 i 5 u.s.p. z tym, że przyjął, iż oczywiste i rażące naruszenie przepisów prawa polegało na obrazie przepisów kodeksu postępowania karnego, tj. art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 98 § 1 i § 2 k.p.k. i za to wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną w postaci kary pieniężnej w wysokości podlegającego wypłacie za miesiąc poprzedzający wydanie prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie jednomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego powiększonego o przysługujące obwinionemu dodatek za długoletnią pracę, dodatek funkcyjny i dodatek specjalny;
2. uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt II., określonego w art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p. i

- za to wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną w postaci kary pieniężnej w wysokości podlegającego wypłacie za miesiąc poprzedzający wydanie prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie jednomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego powiększonego o przysługujące obwinionemu dodatek za długoletnią pracę, dodatek funkcyjny i dodatek specjalny;
3. uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt III., określonego w art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p. i za to wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną w postaci kary pieniężnej w wysokości podlegającego wypłacie za miesiąc poprzedzający wydanie prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie jednomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego powiększonego o przysługujące obwinionemu dodatek za długoletnią pracę, dodatek funkcyjny i dodatek specjalny;
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 128 u.s.p. orzeczone w pkt I, II i III jednostkowe kary dyscyplinarne połączył i jako łączną karę dyscyplinarną wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości podlegającego wypłacie za miesiąc poprzedzający wydanie prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie dwu i pół miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego powiększonego o przysługujące obwinionemu dodatek za długoletnią pracę, dodatek funkcyjny i dodatek specjalny.

Jednocześnie kosztami postępowania dyscyplinarnego Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku odwołanie złożył obwiniony sędzia X. Y., zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu mu kary w wysokości dwu i pół miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego powiększonego o dodatek za długoletnią pracę, która przekracza stopień zawinienia i nie uwzględnia faktu, że przyznał się on w całości do popełnienia zarzucanego czynu, wyrażając skruchę. Sąd I instancji nie uwzględnił przy wymiarze kary rzeczywistego obciążenia obwinionego w pracy orzeczniczej w okresie objętym zarzutem.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary w postaci obniżenia wynagrodzenia zasadniczego o 15% na okres jednego roku.

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2025 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w R. wniósł o nieuwzględnienie odwołania i o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia. Z kolei obrońca obwinionego podtrzymał wniesione odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie nie jest zasadne.

Skarżący we wniesionym środku odwoławczym podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej powołanym wyrokiem Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w L. Pojęcie rażącej niewspółmierności kary było wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi sformułowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyrokach: z dnia 9 lutego 2023 r., sygn. akt II ZOW 45/22 oraz z dnia 30 marca 2023 r., sygn. akt II ZOW 76/22, Sąd Najwyższy przyjął, że wskazana w art. 438 pkt 4 k.p.k., klauzula generalna w postaci rażącej niewspółmierności kary, znajdująca zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym sędziów na gruncie art. 128 u.s.p., służy ocenie proporcjonalności pomiędzy karą wymierzoną, a zaistniałymi w danej sprawie okolicznościami, rzutującymi na wydane rozstrzygnięcie w zakresie zastosowanego środka reakcji dyscyplinarnej. Kara rażąco niewspółmierna to nieakceptowalna, ewidentna i znaczna dysproporcja pomiędzy karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą. Zaznaczenia wymaga przy tym, iż powyższej nie stanowi ewentualna różnica w ocenach, lecz zasadniczy pomiędzy nimi rozdzźwięk, który czyni orzeczone dotychczas środki dyscyplinujące nieakceptowalnym. W innych orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazywał, że pojęcie rażącej niewspółmierności kary oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych

przez orzecznictwo. Chodzi tu więc o różnicę zasadniczej natury, oczywistą, rzucającą się w oczy i niedającą się zaakceptować nieproporcjonalność kary orzeczonej w stosunku do kary sprawiedliwej, zasłużonej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 lipca 2024 r., sygn. akt II ZK 67/23; z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II ZK 88/22; z dnia 14 lutego 2024 r., sygn. II ZK 114/22; z dnia 7 sierpnia 2024 r. sygn. akt II ZK 68/23). Należy wskazać, że wykładnia względnej podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k., a więc rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w sprawie karnej była dokonywana w takim sam sposób na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach karnych, jak również orzecznictwa sądów karnych powszechnych.

Analiza rozstrzygnięcia dotyczącego kary orzeczonej wobec obwinionego w kontekście argumentacji przytoczonej przez niego w ramach podniesionego zarzutu nie pozwala na przyjęcie, aby wymierzona mu kara cechowała się rażącą niewspółmiernością.

W pierwszej kolejności należy dostrzec, że na gruncie normatywnym kara pieniężna, o której mowa w art. 109 § 1 pkt 2b u.s.p. nie różni się znacząco od kary polegającej na obniżeniu wynagrodzenia zasadniczego o 5% do 50% na okres sześciu miesięcy do dwóch lat, o której mowa w art. 109 § 1 pkt 2a u.s.p. Wymierzenie obu tych kar pociąga za sobą pozbawienie możliwości awansowania na wyższe stanowisko sędziowskie przez okres pięciu lat, niemożność udziału w tym okresie w kolegium sądu, orzekania w sądzie dyscyplinarnym oraz objęcia w sądzie funkcji prezesa sądu, wiceprezesa sądu lub kierownika ośrodka zamiejscowego sądu (art. 109 § 3 u.s.p.). Pewne różnice przy zastosowaniu tychże kar mogą być dostrzeżone jedynie w sferze ich dolegliwości. W przypadku kary obniżenia wynagrodzenia dolegliwość tej kary może zostać rozłożona w czasie, natomiast w przypadku kary pieniężnej, jej zastosowanie powoduje jednorazowe obciążenie finansowe ukaranego. Drugą różnicą jest podstawa, od której wyliczana jest wysokość dolegliwości finansowej. W przypadku kary obniżenia wynagrodzenia, jej podstawę stanowi wynagrodzenie zasadnicze, zaś w przypadku kary pieniężnej – pełne wynagrodzenie ze wszystkimi w zasadzie jego składnikami.

Skarżący wywodzi, że w analizowanej sprawie wystarczające dla osiągnięcia celów kary byłoby wymierzenie mu kary w postaci obniżenia wynagrodzenia

zasadniczego o 15% na okres jednego roku – w domyśle chodzi zapewne o karę łączną, nie mniej traci on z pola widzenia to, że w istocie został on ukarany trzykrotnie za trzy odrębne przewinienia dyscyplinarne i dopiero w oparciu o te rozstrzygnięcia wymierzono mu karę łączną. Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że wymierzenie mu kary łącznej w oczekiwanej przez niego wysokości nie byłoby adekwatne do liczby popełnionych przewinień dyscyplinarnych, na które składają się zresztą liczne uchybienia w jego działalności związanej z wykonywaniem obowiązków orzecznich. Można w tym miejscu wskazać, że samo przewinienie z pkt III wyroku Sądu I instancji dotyczyło niesporządzenia lub sporządzenia pisemnych uzasadnień do wydanych wyroków i postanowień z przekroczeniem ustawowego terminu (niekiedy rażącym) aż w 29 sprawach. Zwłoka w sporządzeniu uzasadnień wynosiła w niektórych przypadkach od 318 do 362 dni.

Zarówno kary jednostkowe, wymierzone obwinionemu przez Sąd I instancji za czyny zarzucane mu w pkt I, II i III, jak i wymierzona tym wyrokiem kara łączna, uwzględniają wszystkie, prawnie relewantne w postępowaniu dyscyplinarnym dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k. i nie jawią się jako rażąco niewspółmierne. Należy przy tym zwrócić uwagę, że kwestia nieadekwatności kary łącznej może być w realiach sprawy rozważana jedynie w następstwie stwierdzenia rażącej niewspółmierności kar jednostkowych. W innym wypadku, tj. akceptacji kar jednostkowych, kwestionowanie wymiaru kary łącznej nie ma racji bytu.

Stopień winy, jaką ponosi obwiniony w związku z popełnieniem zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych jest wysoki. Obwiniony nie podejmował czynności procesowych lub podejmował te czynności rażąco przewlekłe, nie sporządzał uzasadnień w terminie, nie przygotowywał się do rozpraw, bezzasadnie je odraczał, czego skutkiem było spowodowanie przewlekłości znacznej liczby postępowań. Wszystko to odbywało się w warunkach, w jakich miał możliwość podejmowania tych czynności terminowo, zgodnie z obowiązującymi przepisami. W sposób oczywisty godziło to w przysługujące obywatelom na mocy art. 45 ust. 1 Konstytucji prawo do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, a tym samym podważało autorytet sądownictwa powszechnego.

Podnoszona przez obwinionego trudna sytuacja kadrowa i duże obciążenie wpływem spraw w wydziale karnym, w którym orzekał, nie stanowi okoliczności

łagodzącej, gdyż inni sędziowie nie dopuszczali się tego rodzaju uchybień w procedowaniu na tak wielką skalę i byli w stanie terminowo podejmować czynności w sprawach znajdujących się w referatach. Obiektywnie rzecz ujmując, obwiniony nie znalazł się w sytuacji bez wyjścia, w której – cokolwiek by zrobił – i tak doszłoby do zaistnienia wskazanych uchybień. Fakt niewykonywania w sposób prawidłowy i terminowy czynności procesowych wynikał bowiem wyłącznie ze złej organizacji pracy obwinionego i był wyłącznie zależny od jego woli.

Za złagodzeniem wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej nie przemawia również to, że obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyraził skruchę. Jest to oczywiście okoliczność doniosła, jednak traci ona na znaczeniu, jeśli wziąć pod uwagę fakt, że za przewinienie dyscyplinarne o podobnym charakterze był on już karany. Wyrokiem z Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w L. z dnia 27 marca 2017 r., sygn. akt [...], został on ukarany karą dyscyplinarną nagany za przewinienie polegające na nieterminowym sporządzaniu uzasadnień w 90 sprawach w okresie od 24 grudnia 2014 r. do 30 listopada 2016 r. Wobec dalszych uchybień terminom do sporządzania uzasadnień orzeczeń toczyły się przed wskazanym Sądem Dyscyplinarnym kolejne postępowania dyscyplinarne (sygn. akt [...], sygn. akt [...]). W tym stanie rzeczy nie wydaje się, by okazana skrucha łączyła się ze skutkiem w postaci zmiany postępowania na przyszłość, a tylko taka mogłaby wydatnie oddziaływać na wymiar orzeczonych kar jednostkowych i łącznej.

Jeśli wziąć pod uwagę wymagania związane z prewencją indywidualną i generalną, jakie ma spełniać wymierzona kara dyscyplinarna, to należy uznać, że wymierzenie obwinionemu zaproponowanej przez niego kary nie czyniłoby tym wymogom zadość. Obwiniony nie kwestionując wprawdzie faktu niewłaściwego wykonywania przez niego obowiązków służbowych, upatruje źródła tej sytuacji w czynnikach zewnętrznych i niezależnych od niego, takich jak duże obciążenie pracą, pomijając zupełnie swoje niedostateczne zaangażowanie w wypełnianie tych obowiązków. Jest to postawa niewłaściwa i wskazuje na konieczność zastosowania bardziej dolegliwego środka reakcji dyscyplinarnej, a więc kary surowszej niż obniżenie wynagrodzenia zasadniczego o 15% na okres jednego roku.

Proponowana przez obwinionego kara nie będzie też miała realnego oddziaływania prewencyjnego, tak w środowisku sędziowskim, jak i społeczeństwie, i raczej stanowiłaby podstawę do formułowania poglądu, zgodnie z którym naganne zachowania sędziego w sferze związanej z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych pozostawiane są bez właściwej i adekwatnej reakcji dyscyplinarnej.

Reasumując, należy uznać, że okoliczności zaistniałe w sprawie nie pozwalają na przyjęcie, aby uzasadnione było wymierzenie za czyny przypisane obwinionemu kary łagodniejszej innego rodzaju niż kara wskazana w treści art. 109 § 1 pkt 2b u.s.p. Biorąc pod uwagę wysoki stopień społecznej i korporacyjnej szkodliwości przewinień popełnionych przez obwinionego, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, cele zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionego, a także brak istotnych okoliczności łagodzących po jego stronie jako sprawcy deliktów dyscyplinarnych, kary wymierzone wyrokiem Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w L. jawią się jako adekwatne.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy utrzymał mocy zaskarżony wyrok Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w L., rozstrzygając o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 133 u.s.p.

[M. T.]

[r.g.]

Radosław Jeż

Marek Motuk

Marek Siwek